



A HALÁSZAT MINDEN ÁGAZATÁT FELÖLELŐ SZAKLAP.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET ♦ ♦ SZERKESZTI: UNGER EMIL DR.

:: Kéziratok és szakkérdések ::
a szerkesztőség címére küldendők.

Előfizetési díjakat és hirdetések az
Országos Halászati Egyesület
(Budapest, V. ker. Kossuth Lajos-tér 11
:: II. emelet 213.) fogad el. ::

Szerkesztőség: Budapest,
II., Herman Ottó-út 15. sz.

M. Kir. Halélettani és Szenny-
vztisztító Kísérleti Állomás

MEGJELENIK EGYELŐRE MINDEN HO KÖZEPÉN.
Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.

Nemtagoknak előfizetési díj: {
Egész évre 12 pengő.
Fél évre 6 pengő.
Külföldre egész évre 16 pengő.
Állami alkalmazottaknak 50%-os kedvezmény jár.

:: Verantwortlicher Redakteur: ::
Dr. EMIL UNGER.

:: Administration: Ungarischer ::
Landes Fischerei Verein,
BUDAPEST, V.,
:: Kossuth Lajos-tér 11. II. 213. ::

Redaktion: Kgl. Ung. Ver-
suchsstation für Fischerei-
biologie und Abwässerbe-
seitigung Budapest,
II., Herman Ottó-út 15. sz.

HALÁSZAT - (FISCHEREI)

FACHBLATT FÜR DIE GESAMTINTERESSEN DER FISCHEREI
Organ des Ungarischen Landes Fischerei Vereins Budapest.

TARTALOM: Pontyszezón 1930—31. — A svájci tavak halászatáról. L. — Külföldi lapszemle. — Társulatok—Egyesületek. — Ujdonságok—Vegyesek. — Könyvismertetés. — Tógazdasági teendők június hóban. — Árjegyzés. — Hirdetések.

INHALTSANGABE FÜR DAS AUSLAND: Karpfensaison 1930—31. — Über die Fischerei der Seen in der Schweiz. — Auslandschau. Gesellschaften und Vereine. — Vermischte Mitteilungen. — Literatur. — Aufgaben des Teichwirtes im Monat Juni — Fischpreise. — Annoncen. —

A pontyszezón 1930—31.

Az idei pontyszezón a nagykereskedelemre nézve ismét kedvezőtlenül zárult. Nem maradt ugyan vissza annyi hal, mint az elmúlt évben, de a kereset abszolút minimális volt. A halárakra a német, leginkább a berlini piac bír nagy befolyással. Ott már a korai halak nagyon olcsón kerültek a piacra. Az áramlás korán őszszel rendesen azért áll be, mert sok termelő kényszerűségből hozza termését a piacra. Vagy megfelelő telelők hiányában nem tudja tárolni a halat, vagy pedig pénzre van szüksége és azért adja olcsón. Ezen jelenségek évről-évre ismétlődnek, de eddig nem igen voltak kihatással a későbbi áralakulatra. Idén azonban a kezdődő rossz árak végigvonultak az egész szezónon. Ha ennek okát kutatjuk, úgy látjuk, hogy nem csak a rossz gazdasági viszonyok folytán beállott dekonjunktúra kihatását éreztük, hanem inkább egyes cégek féktelen konkurenciája idézte elő az áromlást.

Ezen állapot ránk magyarokra különösen kedvezőtlen volt. Nemcsak az alacsony árakkal kellett megküzdeni, de a kivitelünket is megakasztotta.

A német haltermelők ugyanis a halárak felsegítése és termésük értékesítése érdekében a Reichsministeriumhoz fordultak, hogy emelje fel a pontyra a vámot, vagy pedig kontingentálja a behozatalt. Schiele miniszter a halérdekeltségnek november 20-án tartott ülésén ki is jelentette, hogy amennyiben a német halmagykereskedelem elsősorban nem a német halat fogja felvenni, úgy

nem fog visszariadni szigorúbb rendszabályok életbe léptetésétől.

Miután a német termelők szerint ezután is sok külföldi ponty érkezett a német piacokra, 1931 február 2-án a nagykereskedelemmel tartott közös ülésén az utóbbit, hazafias kötelességükre való hivatkozással, rávették, hogy míg a német termék nem talál elhelyezést, külföldről nem hoznak be halat. Így a magyar exportörnek megszűnt a lehetősége Németországba halat küldeni.

A berlini piacon dacára ennek nem javult a helyzet. A nagykereskedelem ugyan megegyezett egymással, hogy felemelik a halárakat, de ezt nem tartották be.

A nagykereskedelem megkárosítására szolgált, hogy több termelő spekulált a halával, nem adta azt el ősszel, tavaszra pedig tetemesen olcsóbban volt kénytelen túladni rajta. Evvel az olcsó hallal az a kereskedő, aki ősszel drágábban fedezte szükségletét, nem tudott megküzdeni.

A keresletet pikkelyes pontyokban nem tudtuk kielégíteni. Hiányzott az 1·80—2·20 kiló nagyságú ponty, viszont sok volt a 3—4 kilós. Ilyen nagy halakat csak nehezen lehet eladni, s így nagyobb részét felvágva hoztuk forgalomba.

Bajok vannak a ponty körül és a bajok orvoslásával foglalkoznak mindenhol az érdekeltségek. Eltekintve a német haltermelők rendkívüli energiával folytatott akciójától, a cseh és francia termelők is intenzíve foglalkoznak a pontykérdéssel.

Neufbourg francia gróf a „La Revue fluviale et la

Pisciculture“ április 5-i számában hosszabb cikkben foglalkozik a pontykérdéssel. Jó alkalomnak találja, hogy a Párizsban 20—25-én tartott nemzetközi halászati kongresszuson a lengyel, német, cseh és magyar haltermelők együttesen keresik a szabadulást a pontykrízisből.

Egyszóval mindenhol látják a veszélyt, amely a tógazdaságokat fenyegeti és igyekeznek valamit ellene tenni. Csak talán a magyar termelők nem látják a szükségét mindnyájan, hogy e kérdéssel behatóan foglalkozzanak.

Nem vagyok pesszimista, nem is szoktam az ördögöt a falra festeni, de ajánlom nézzünk szembe a veszéllyel és igyekezzünk azt elhárítani.

id. Z. F.

RÁKOT minden mennyiségben veszünk, tenyésztési s egyéb célokra pontosan szállítunk
Finkelstein és Tsa
rákkereskedők, halkereskedők

Telefón: Automata 854-50.
Irodai telefon: Aut. 865-83.

Budapest IX., Központi Vásárcsarnok.

A svájci tavak halászata.

D) Hivatásos halászat és sporthorgászat.

(Folytatás.)

Az előzőkben ismertetett jelentékeny tavakon kívül a többi, kisebb svájci tóval és egyéb természetes halasvízzel kapcsolatban már kevésbé lehet rendszeres és okszerű halgazdaságról beszámolni, egyrészt, mert — kötelező statisztika híján — nem állnak rendelkezésre összehasonlítható halfogási kimutatások, másrészt, mert ezekben a halasvizekben hivatásos halászok és sporthorgászok párhuzamosan művelik a kitermelést, sőt számos tó és folyó kizárólag horgászoknak van bérbeadva.¹

Épp ez utóbbi okból Svájcban is, csakúgy, mint Németországban, állandók az érdekellentétből folyó sürölődások a hivatásos és sporthalászok között, akik pedig nagyszámú helyi és regionális egyesületükkel vesznek részt a svájci halászati és haltenyésztő egyesület működésében.

Az 1930 júniusában Oltenben megtartott kongresszuson a központi választmány megbízásából *G. Surbeck*, az államszövetség halászati főfelügyelője, diplomatikus előadásban igyekezett a széthúzó érdekeket összeegyeztetni, de összefoglaló javaslatából világosan kitetszik a hivatásos halászok által képviselt közgazdasági érdekek előtérbe helyezése a sporthorgászatban megnyilvánuló etikai és egészségügyi szempontokkal szemben.

¹A halfogási statisztika kötelezővé tétele tárgyában a svájci halászati egyesület már 1928-ban feliratot intézett a szövetségi belügyi kormányhoz, de ez válaszában az egyes kantoni kormányokhoz utalta az ügyet, melyek közül is csak azoknál várható e tekintetben eredmény, ahol a halászati jogot nem százakra menő halászati engedélyek kiadásával, hanem bérbeadás útján gyakorolják. Ezidőszert kötelező statisztika csak a Bódeni, Neuchateli és a kicsiny Morati tó halászatánál van. Újabban a halászati egyesületek által bérelt vizekben is kötelezővé tették a statisztikát.

Érdekes, hogy a közel 1500 hektárnyi kis *Sempachi* tóról 1418-tól 1853-ig megbízható statisztikák maradtak fenn, mert a Seevogt a fogások alapján szabta meg a városi pénztárba beszállított bért. P1 száz drb Balchen (a két marénához hasonló Coregonus) után a 16. században 4 schilling volt a bér. A legnagyobb fogás 900.000 drb volt egy évben 1600 körül. Mióta állandó lett a bérösszeg, a statisztika megszűnt. (*Seligo*: Die Fischerei in den Binnengewässern Mitteleuropas 1925. 355. l.)

Surbeck dr. rámutat a svájci halászat által termelt értékek jelentékeny szerepére a nemzeti jövedelem állományában. Az évi haltermelés értékét 15 millió frankra becsüli. (Németországban az édesvízi haltermelést kerek 250 millió frankra értékelik.) A svájci halasvizek hálózatában rejlő 300 millió franknyi tőke okszerű és minél több termelésre irányított kezelése kötelessége minden illetékes hatóságnak és minden halászzal foglalkozó állampolgárnak. Minden víznek a lehető legtöbb halat kell kiadni magából, s egyben gondoskodni kell a jövőt szolgáló kiadós halasításról.

Ezt a célt csak hálók, varsák és más, nagyobb halászó eszközök használatával lehet elérni. A kizárólag horgokkal folytatott halászat úgy technikai, mint gazdasági szempontból elégtelen a halasvíz racionális kihasználására. A svájci halgazdaság felvirágzásához minél nagyobb számú hivatásos halász munkájára van szükség, akik mesterségüket alaposan értik. A sporthalászat az utolsó évtizedben jelentékenyen fejlődött és a lakosság minden rétegében elterjedt. A népegészségügy és sport szempontjából ezt a mozgalmat örömmel kell üdvözölni. Az olyan különleges törekvéseket azonban, amelyek ellenében állnának a közvizek normális halgazdasági hasznosításával és árthatnának a hivatásos halászok érdekeinek, közgazdasági okokból vissza kell utasítani. Az okszerű halgazdaság, amely a halállomány védelmét és fejlesztését feladatának tekinti, nem csupán a hivatásos, hanem a sporthalásznak is elsőrendű érdeke. Az egyező cél érdekében a két irányzatnak nem egymást támadni, hanem egymással közreműködni kell. A svájci halászati és haltenyésztő egyesület mindig legnemesebb feladatának tartotta, hogy kiegyenlítse a szembenállóknak látszó érdekeket, a jövőben is összekötő kapocs akar lenni, hivatásos és sporthalász között.

Surbeck dr. nem hallgatja el, hogy például a *Zürichi* tavat, hol nincs halfogási és tenyésztési statisztika, hol azonban 5—600 horgász gyakorolja ezt a sportot, halgazdasági szempontból korántsem lehet okszerűen hasznosítottának mondani.¹ Ezen azonban a jelenlegi törvény keretében nem lehet segíteni, mert a halászati jogokat a kantonális törvényhozás szabályozza, az államszövetség csak a halászat általános rendészetéről gondoskodik.

E) Édesvízi halbehozatal és értékesítés Svájcban.

Noha, mint fentebb láttuk, a svájci vizek túlnyomórészt nemeshalakat, mégpedig Salmonidákat produkálnak, mégis igen tekintélyes az az összeg (több, mint két és fél millió frank), amellyel nemes édesvízi halakért, jelesen pisztrángért ez a gazdag ország a külföldnek adózik.

A jómódú külföldiek, akik Svájcot az év nagyobb részében tömegesen látogatják, legfőbb fogyasztói a nemes édesvízi halaknak és különösen a legdrágább halat, a pisztrángot, mint a hegyes ország specialitását reklamál-

¹A Zürichi tó nem egészen 9000 hektár területű, 143 m legnagyobb és 44 m középnyúlással. Halállományában hasonlíthatatlanul több a silány, mint a nemes hal. Legtöbb benne a kűsz, igen sok a sügér (Egli), keszeg, göndér; csukája és pontya is elég sok van, a menyhal igen nagyra nő benne. Coregonusai a kicsiny Albeli és a nagyobb Blalig, az első negyedkilós, a másik 1—2 kilós. Nyolc halász szokott engedélyt kapni a Tonneli nevű 30 m hosszú, 120 cm magas, 30 mm szembőségű hálókval való halászatra. Közel 300 ilyen háló dolgozik a tavon. Télen húzóhálók is dolgoznak. A menyhalat Buschelnak nevezett, tíz darabonként sorozatosan kifeszített varszerű hálókval fogják. Kuriózumképp említjük meg e helyen, hogy 1930 áprilisában egy 21 kilós csukát fogott itt egy húzóhálós halász; a hal hossza 140 cm, kora Surbeck dr. meghatározása szerint 12—13 év volt. (Bull. Suisse, 1930. 111. lap.)

ják a fogadóiban. De a bennszülött svájci is sokkal több jó halat fogyaszt, mint pl a mi lakosságunk és minthogy ott a kereseti viszonyok a mai súlyos gazdasági válság idején is összehasonlíthatatlanul jobbak, mint nálunk, vagy Németországban, az itt ingyencfaltnak számító pisztrángból — a közelmúltban itt járt svájci élelmiszerkereskedők közlése szerint — maguk a svájciak is állandóan tekintélyes mennyiséget fogyasztanak. Mint-hogy Svájc pisztrángtermelése, a marénákat figyelmen kívül hagyva, évi 4100 q körül mozog, több mint hét-ezer q pisztrángfélét pedig behoznak: száztíz vagonnál több pisztrángot fogyaszt el az ország közel négy milliónyi lakosa. Egy főre tehát csakis pisztrángféléből több mint 30 deka esik évente! Jut-e a mi halkereskedelmünk egyhamar olyan helyzetbe, hogy csak fogasféléből és pontyból, melyek ára pedig harmadrésze sincs a pisztrángénak, ilyen évi fejadaggal tudja kiszolgálni a magyar fogyasztókat?

Olyan aggasztó méreteket öltött a háború utáni években a pisztrángfélék behozatala, hogy a svájci halászati egyesület központi választmánya egy tanulmányi bizottságot küldött ki a salmonidák értékesítése kérdésének tanulmányozására. A rohamosan növekvő behozatal folytán ugyanis a belföldi salmonidák értékesítése feltűnően megnehezült és a bizottság fő feladata volt olyan javaslatokat tenni, melyekkel a behozatal korlátozása és a hazai pisztrángtenyésztés fellendítése volna elérhető.

A Steinmann dr. professzor által előterjesztett jelentés (Bull. suisse stb. 1930. évf. 121—127. l.) megállapítja, hogyha nem találnak orvoslást a mostani nyugtalanító állapotra, akkor az ország halászata és haltenyésztése rövidesen létalapjaiban lesz fenyegetve. A következő számok egymás mellé állítva mindennél többet mondanak: 1918-ban külföldről behoztak 415 q édesvízi halat 173.000 fr. értékben 1929-ben " " 7269 " " 2,508.000 " "

A német Fischerei Zeitung kiviteli adatai körülbelül összevágának ezekkel a behozatali mennyiségekkel. 1913-ban Németország édesvízi halexportjában Svájc 7·9%-kal szerepelt, 1929-ben pedig ez az arányszám 29·7%-ra emelkedett. Ezenkívül Dánia, Franciaország és Ausztria szerepelnek jelentékenyebb kontingensekkel, míg Hollandia és Olaszország inkább tengeri halakat szállítanak be Svájcba.

A behozatal rohamos emelkedésének első sorban azt a magyarázatát adják, hogy a német és dán tenyésztők sokkal olcsóbban etetnek, mint a svájciak, mert potom pénzen szerzett tengeri halhulladékkal hizlalják a pisztrángokat. Ez a termelési költségkülönbség két frankot is kitesz a pisztráng kg-jánál. Második ok: a hal-takarmányok rendkívül alacsony fuvardíja Németországban; harmadik és legfontosabb ok: az élőhal-szállítmányok rendkívül kedvezményes fuvarozása az exportáló országokba. Egy 30 kg pisztrángot tartalmazó hydrobion bruttó súlya 150 kg, de ebből csak 60 kg fizet fuvardíjat. A speciális élőhal-szállító vagonoknak megfelelő arányban hasonló a tarifája. Igaz, hogy elég sok elevenen feladott szállítmány mint nem élő érkezik meg a rendeltetési helyére, de ez még csak tetézi a bajt, mert újabb árrömlést idéz elő, minthogy a kimúlt halakat neveléses árakon vesztegetik el, devalválván ezzel a jó áru értékét.

A legtöbb behozott salmonida *szivárványos pisztráng*, melyet a svájci vendéglősök egyforma méretei és olcsó beszerzési ára miatt legjobban keresnek. Ezenkívül a *sebes pisztrángot* hozzák be nagyobb mennyiségben, szintén német földről és Dániából. Mindkét halféleség-

nek ivadékait és petéit is nagy tömegekben viszik be, noha a svájci halászati felügyelőségek tapasztalatai szerint a Dániából importált petéknek csak 9—13%-a vált egészséges ivadékká, míg a belföldi petékből 50—60% lett „Sömmerling“ (truitelle, egynyaras ivadék).

A bizottsági jelentés megállapítja, hogy a belföldi 4150 q pisztrángtermelést könnyűszerrel lehetne arra a 11.000 q-t meghaladó mennyiségre felfokozni, amekkora jelenleg Svájcnak egész pisztrángfogyasztása, s így a két és fél millió frankos behozatali érték igen csekély összegre volna leszorítható. E cél eléréséhez azonban feltétlenül és legelső sorban olyan vámtarifa-módosításra volna szükség, amely az ország pisztrángtermelését hathatósan védelmezn tudja. Ezenkívül kívánatos volna annak lehetővé tétele — ami eddig állategészségügyi okokból tiltva volt —, hogy a vágóhídi hulladékokat és az elkobzott vágóállatokat a pisztrángtenyésztők takarmányozásra igénybe vehessék. Végül azt javasolta a bizottság, hogy a kormány a jövőben csak azokat a pisztrángtenyésztőket részesítse anyagi támogatásban, akik hazai peték keltetésével foglalkoznak s ezen tenyésztők közt külön jutalmak legyenek szétosztva azok számára, akik a hazai ivadéktermelésben kiváló eredményeket tudnak felmutatni.

E javaslatok közül a két utóbbi vajmi csekély vonatkozásban van hazai szakmabeli érdekeinkkel, de az első, az *édesvízi halnak prohibítív vámmal való kikeresztése a svájci piacokról*, már érzékenyen érint bennünket is, mert Magyarország is szállított idáig — ha nem is nagy mennyiségben — nemes édesvízi halakat a svájci városokba; ez a kereskedelmi tevékenység természetesen még szűkebb térre fog szorítkozni, ha a svájci haltermelőknek sikerül az élő és jegelt hal bevitelét vámpolitikai intézkedésekkel megbénítani.

Ezzel ismét szaporodna eggyel azoknak a külföldi piacoknak száma, amelyek a magyar halbevétel elől a kaput bezárni iparkodnak.

Külföldi halértékesítésünk igen fenyegető gúzsba-kötésével nekünk is hathatós eszközökkel kell késedelem nélkül szembeszállnunk. A belföldi fogyasztásnak eleven propaganda útján való fokozása mellett — ami a Magyarországon manapság kimutatott 50—60 dekás halfejadag mellett bizonyára nem volna kilátástalan akció az érdekeltek részéről — a külföld halexportáló országaiban már rég bevezetett, a szállítóedény és a jég táráját *szabadsúly* engedélyezésével, valamint vámpolitikai ellenrendszabályokkal kellene a mind komolyabbá váló veszedelem ellen védelmet keresni.

S mivel a *periculum in mora* e téren nyilvánvalóan fennáll, a termelők épúgy, mint a halkereskedelem egyesületünkől ez irányban sürgetően várja az illetékes hatóságoknál való nyomatékos közbenjárást.

L.

TECHET RÓBERT

okleveles mérnök BUDAPEST

Vállalja HALASTAVAK tervezését és építését, régi tavak reorganizációját, tavak intenzív racionális kezelését, termések külföldi értékesítését, öntözések, lecsapolások tervezését és építését, földbirtokok felmérését, parcellázását, mérnöki és halászati szakvélemények készítését.



VIII., József körút 43. sz. II.
TELEFÓNSZÁM: József 429—22.

Külföldi lapszemle.

A berlini 6. „Zöld-hét“ főleg a mezőgazdasági termékek értékesítési kérdéseinek és a fogyasztás arányainak számbavételét és feltüntetését tűzte céljául. A szemléletes ábrázolásnak rendkívül ötletes és kifejező módjaival és eszközeivel tarták a nagyközönség elé mindazt, ami ezeknek a kérdéseknek a lényegét teszi.

A bejáratnál egy hatalmas modell emlékeztette a belépőt, hogy Németország 20 millió márkát ad ki évente élelmiszerekre és ebből csak 9·3 millió esik a termelőkre, a többi a kereskedelemnek, szállításnak, feldolgozó-iparnak jut osztályrészül, egy jelentékeny rész pedig külföldre vándorol.

A halászatra vonatkozó tudnivalókat a Deutscher Fischereiverein irányításával Blumberg plakátművész foglalta szellemes képekbe.

Megtudjuk ezekből a szemléltető képekből, hogyha a német családot átlagosan négy tagból állónak tételezzük fel, úgy ez a család évente 8·68 kg édesvízi halat, 12 kg friss tengeri halat, 14·68 kg friss heringet és 9·88 kg sós heringet fogyaszt. Miután a kiskereskedői árak átlagának a megállapítására nem volt elegendő megbízható adatuk, ezért nem azt ábrázolták, hogy az előbb felsorolt halakért a háziasszony mennyit fizetett, hanem azt, hogy a termelőre mennyi jutott a halak árából. Ez a következőképpen alakult: az édesvízi halakért 10·72, a friss tengeri halakért 3·84, a friss heringért 3·60, a sós heringért pedig 3·80 márká.

Egyes esetekre azt is megállapították, hogy a kiskereskedelmi árakból százalékosan mennyi esett a termelőre (halászatra), a nagykereskedőre és a kiskereskedőre és az így nyert adatokat úgy tüntették fel, hogy a halat megfelelő arányban szétdarabolva ábrázolták. Pontynál pl 63% esik a termelőre, 12% a nagykereskedőre és 25% a kiskereskedőre; a csukánál ugyanabban a sorrendben 65, 11 és 24, keszegnél 50, 12·5 és 37·5 volt a százalékos arányszám.

A piacon előforduló szabványos méretű halakat természetes nagyságban fából alakított és élethűen színezett modelleken mutatták be és mindegyiknél az egyezményserű súlyt is feltüntették.

Diagrammokon mutatták be az egyes halfajtakra nézve az eheto és a veszendőbe menő részek százalékos arányát is. Legkedvezőbb ez az arány a veresszárnyú koncérnél (66·62% eheto résszel). Pontynál 60·13%, csukánál 62·52% és pisztrágnál 65·94% az eheto rész.

(Allgemeine Fischerei Zeitung, március 1.)

Halászat és nyérctenyésztés. Németország a szőrmés állatok tenyésztése terén is igen szép eredményeket ért el és az ezüstróka, hód, nutria és nyérctenyésztése terén egyenesen vezetőhelyen áll Európában. Az említett bundás állatok közül a haltenyésztők szempontjából a nutrián kívül különösen a nyérc érdemel figyelmet, miután tenyésztésénél a tógazdaság értéktelen halait gazdaságosan fel lehet használni. A nyércnek ugyanis kedvelt tápláléka a hal, sőt azt tapasztalták, hogy 50%-ban hallal táplált nyérc jobban szaporít és szőrméje is értékesebb. Amiként tehát az ezüstrókatenyésztés baromfitenyésztés mellett gazdaságos, épúgy a nyérctenyésztés a tógazdaságok alkalmas melléküzemévé fejlődhetik.

A nyérctenyésztéshez kevés hely szükséges: darabonként egy-egy hordozható 1·0 m (2·5 m) 0·60 m méretű drótketrec és hozzáakasztható fészekládika nagyon jól megfelel. Csak március körül a párosítás alkalmával eresztik össze a kiszemelt példányokat, egyébként mindegyik külön helyezendő.

Naponta kétszer kapnak enni és aki hulladék-halakkal tudja étrendjüket változatossá tenni, annak a nyérc élelmezése alig kerül naponta 10 pfennignél többre. Pedig a gereznájáért 80—100 márkát is meg lehet kapni. Általában a befektetés 30—40%-ára becsülik a hozamot, így hát érdemes foglalkozni vele. (Dr. Kirsten)

(Fischerei Zeitung, Neudamm. Március 22.)

Nagykereskedői, kiskereskedői árak és a kiskereskedelmi ártényező az édesvízi halkereskedelemben című cikkében dr. Schiemenz Károly a Deutscher Fischereiverein közgazdasági előadója, rámutat arra, hogy a kiskereskedelmi ártényező nincsen kellőképpen kivizsgálva, holott már csak azért is nagyobb figyelmet érdemelne, mert az árképződésben százalékos arányszáma nagyobb a nagykereskedelmi ártényezőénél. Rámutat arra is, hogy egyszerű havi átlagképzéssel ezt az ártényezőt még akkor sem lehetne kielégítő pontossággal meghatározni, ha az eladásra került halakat minőség és nagyság szerint nagyszámú osztályba soroltan vezetnék be a vásárcsarnoki árjegyzésekbe. Lényegesnek tartja tehát az árbecslésnek egy olyan módjára való áttérést, melynél az árfeljegyzés nem teljesen merev séma szerint történik, hanem az egyes tételeknek az árképződésben való jelentősége is kifejezésre jut. Ehhez természetesen kellő rátermettséggel bíró, a kereskedelmi szokásokkal és az áruval teljesen ismerős megbízható árfigyelőkre lenne szükség, akik az áruforgalomban jelentőséggel nem bíró tételek figyelmen kívül hagyásával a piac mindenkori helyzetére típusosan jellemző viszonyokra rá tudjanak mutatni.

Példaképpen ilyen egyénileg mérlegelt árjegyzésekből a pontyra a kiskereskedelmi ártényezőt $\frac{1}{2}$ kg-ként 25—30 pfennigre teszi. A cikk folytatódik.

(Allgemeine Fischerei Zeitung, március 15.)

A berlini háziasszonyok főzőversenyét március 14—19-e között tartották meg. Halfőzésre mintegy 200 háziasszony jelentkezett. A tengeri halakon kívül 35 ponty, 21 csuka, 14 compó került terítékre, melyeket a Deutscher-Fischerei-Verein bocsájtott díjmentesen a versenyzők rendelkezésére, akiknek tehát csak a hozzávalókat kellett magukkal hozni. Az elbírálásnál nemcsak a ízletes elkészítést, hanem a tetszetős feltalálást is figyelembe vették.

A verseny mintegy 5000 néző jelenlétében folyt le és általában 30 perc alatt készültek el a finomabbnál finomabb halételek. Az érdeklődők között több mint 1500 darab szakácskönyvet osztottak ki.

Úgy az olcsóbb, mint drágább halfajták kategóriájában az első díj egy-egy 12 személyes porcellán halas-készlet, a második díj egy-egy 6 személyes hal-evőeszköz készlet volt. Vigaszdíjképpen 10 élőpontyot osztottak szét.

A halpropaganda érdekében ez a verseny is megtette a magáét. (A. R. Giese.)

(Fischerei Zeitung, Neudamm, március 29.)

Reichsverband Deutscher Teichwirte névvel a „Verein Deutscher Teichwirte“ és a „Karpfenverband“ nevű már meglévő egyesületeket egyetlen közös szövetségbe fogják foglalni, melynek székhelye Berlin lesz. A prezumpatív elnök v. Heydebrand, ügyvezető igazgatót a Karpfenverband fog kijelölni. Tagjai: Országos, tartományi és birodalmi egyesületek, mezőgazdasági és helyi tömörülések, 2000 Zentnert (1000 q) elérő évi termést kimutató tógazdaságok, vezető halászati tisztviselők. A hozzájárulási díjak megállapítására az eladásra kerülő termés fog szolgálni.

Érdekes pontja a fuzionáló egyesületek előzetes megegyezésének az, hogy halkereskedő még abban az esetben sem lehet tagja a Reichsverbandnak, ha egyidejűleg haltermelő lenne is.

Cikkíró megjegyzi, hogy ez a pont a még meg sem született egyesületnek a sírját is megásta, mert pontnagyereskedők és kiskereskedők közreműködése nélkül a német tógazdasági csoportok semmiféle egyesülete sem működhetik eredményesen.

(Paul Vogel-s Korrespondenzblatt, március 1.)

Túltermelés van-e Európában vagy a fogyasztás nem megfelelő? Ezt a kérdést veti fel Bordoef francia haltenyésztő és érveket hoz fel a túltermelés megállapítása ellen. Rámutat arra, hogy a német pontybevitel 1925 óta egyenletesen emelkedett és ebbe az emelkedő irányzatba az 1930 évi — annyira panaszolt — bevétel minden zökkenő nélkül beleillik. A pontybevitelre között adatok:

1925	5 159 q	1928	13.582 q
1926	11 766 „	1929	16 845 „
1927	10.501 „	1930	17.349 „

Egyébként minden jel arra mutat, hogy Németország ma is el tudná fogyasztani saját termésén felül a Franciaország, Magyarország, Jugoszlávia és Csehország pontyfeleslegét, ha általános gazdasági nehézségek ennek útját nem szegnék. A vásárlóképeség csökkenése által okozott fogyasztás-hanyatlás tehát a baj oka, és ezen kell segíteni.

(Bulletin français de pisciculture, március.)

Nemzetközi vízgazdálkodási kongresszus is lesz a párizsi gyarmatügyi kiállítás ideje alatt, melyet július hó 20-ától 25-ig fognak Párizsban megtartani. A kongresszus pontytenyésztési szakosztályának a feladata lesz megállapítani, hogy valóban túltermelés van a pontytenyésztésben, vagy csak a termésnek a halpiacokon való okszerűtlen eloszlásáról van szó.

Túltermelés esetében Neufbourg szerint meg kell vizsgálni a különböző államok fogyasztásának növelésére irányuló propaganda lehetőségeit és még több más módot is meg kell próbálni, mielőtt az árak lemorzsolódásába belenyugodnának a termelők. Ezt azért is veszélyesnek látja, mert az árcsökkenés — bármennyire különösen hangzik is — a fogyasztás c s ö k k e n é s é t is eredményezheti, mert az árcsökkenést valószínűleg az áru minőségének süllyedése fogja követni.

Okszerűtlen piacravitel esetén ki kell kutatni a túlzásfolt piacokat, valamint azt is, hogy olyankor jelentkez-e árutorlódás, amikor más piacon a kereslet nincsen kielégítve.

Meg kell szervezni a nemzetközi ponty piacot, mert az üzletmenet bizonytalansága a kereskedelemre nézve époly veszélyes, mint a termelőkre és az állam is érdekelve van a több ezer hektár termelő erejének és munkalkalmainak veszélyeztetése által.

A nemzetközi kongresszus tudós előadóinak kutatási eredményei, bármily kiválóak legyenek is, hiábavalók lesznek, ha a pontytermelés megszűnik hasznot-hajtó lenni.

A kongresszust július 20-án nyitják meg, 21 és 22-én adják elő a kiküldöttek a helyzetre vonatkozó megfigyeléseiket és javaslataikat. 23-án vonják be a megbeszélésekbe a kereskedőket, kiviteli és behozatali vállalatokat, hogy a kereskedelemmel való együttműködés feltételeit megismerjék, 24-én történik a kongresszusi határozatok megszavazása, jegyzőkönyv felvétel stb.

(La peche maritime, fluviale et la pisciculture, 1931. április 5.)

„*A kereskedő szempontja*“ című cikkében Neufbourg leszögezi, hogy a jó vásárlót csak a jó eladó érdemli meg,

Legyen az eladó őszinte és megbízható és ne hozza zavarba a vásárlót azzal, hogy 40—50 q-ára jelzi termé-

sét, de mikor elszállításra kerül a dolog, akkor 30 q-nál többet semmiképpen sem tud összeszedni.

Járjon az eladó a vevőnek a kezére abban is, hogy olyan árut kapjon, amelyet keres. Ne halásszunk le túlkorán és ne kényszerítsük ezzel a kereskedőt, hogy a megvásárolt halakat sietve vigye el, mert ez a piac túlterhelésére fog vezetni.

Telelők, raktártavak bőségesen legyenek, mert csak így biztosítható a termésnek jó áron, alkalmas időben való eladása.

És legyen az eladónak bátorsága az üzletkötésnél minden homályos pontot könyörtelenül kiirtani. Emiatt nem fog az üzletkötés meghiúsulni. Sok bosszúságtól szabadul meg mindkét fél, ha mindent már előre töviről-hegyére megbeszélnek.

(La peche maritime, fluviale et la pisciculture, 1931. április 12.)

„*A Peche maritime, fluviale et la pisciculture*“ rövid három havi lét után megszűnik, mint ilyen és visszatér eredeti alakjához, hogy mint „*Peche maritime*“ újból csak a tengeri halászat kérdésével foglalkozzon.

Sajnálattal vesszük tudomásul, az édesvízi halászat egy értékes előharcosát veszteli el benne.

Paul Vogel-s „*Korrespondenzblatt für Teichwirtschaft*“-ja érdekes cikket közöl a német pontytenyésztők termelési költségeiről és egy métermázsra ponty önköltségi áráról.

A költségeket négy csoportra sorolja:

- A) Etetési költségek:
 - 3 q csillagfürt fuvarral együtt 60 márka
 - Trágyázás, sás és nádirtás 20 „
- B) Terhek:
 - A tógazdaság amortizációja vagy fizetendő haszonbére. Az üzemi tőke kamata. Adók, szociális terhek 30 „
- C) Üzemi költségek:
 - Alkalmazottak fizetése, munkabérek, ezek közik fenntartása, postaköltségek, egyesületi díjak, biztosítás és amortizáció 24 „
- D) Veszteségek a halállományban szállításoknál, teletetében, provízió az eladásnál, hirdetések, szakirodalom, stb. 6 „

Összesen 140 márka

Cikkíró megállapítja ezután, hogy mivel ezeket a költségeket a legszorgosabb vizsgálat mellett sem lehet lejjebb szorítani, ennél fogva nyilvánvaló, hogy a német pontytermelőknek az 1930. évi cottbusi halbörzén kifejezett kívánságuk, hogy a ponty métermázsánkénti nagybani ára legalább 160 márkánál maradjon, teljesen indokolt. A métermázsánkénti 20 márkás termelői haszon okvetlenül szükséges a termelő munkájának és rizikójának fedezetül.

(Paul Vogel-s Korrespondenzblatt, 1931. április 1.)

Az eredeti cikk adatai Zentner-ekben (50 kg) és Morgen-ekben ($\frac{1}{4}$ hektár, kb. 0.4 kat. hold) vannak megadva, a könnyebb áttekinthetőség végett számítottuk át métermázsára.

Az olasz folyók újránépesítése. Olaszországban az édesvízi halászatnak ezidőszerint vajmi kevés jelentősége van, egyrészt azért, mert friss tengeri halakkal bőségesen el vannak látva, másrészt egyszerűen azért, mivel kíméletlen rablóhalászattal a folyók és patakok halállományát jóformán teljesen kipusztították. Az állam halgazdasági intézete (Reggio Stabilimento Ittiogenico) működése inkább csak teoretikus területeken mozgott.

A fasiszta kormány azonban a halászatról sem feledkezett meg, és az ottani viszonyokra jellemző módon

a halgazdasági intézetből félállami szervezetet ú. n. halvédelmi konzorciumot alakított, melynek a feladata lesz az édesvizek újranevesítése.

Ez a konzorcium létesített a Dora Baltea folyó völgyében fekvő Montestrutto nevű piemonti községben egy pisztrángtenyésztő telepet is, mely hivatva lesz Felsőolaszország folyóit, elsősorban a piemonti völgyekben, benépesíteni.

A montestruttói pisztrángosnak a terjedelme mintegy 3000 négyzetméter és évente másfél-kétfélmillió pisztrángivadékat termel.


Minden jel arra mutat, hogy ez a pisztrángos csak az első állomása annak a nagyszabású halvédelmi programnak, mellyel a kormány az édesvízi halászatot fel akarja támasztani. További ilyen félállami tulajdont képező haltenyésztések felállítása már a következő tavaszra várható.

(Fischerei Zeitung, Neudamm, 1931. április 5.)

HIRSCH IMRE

okleveles gazda

Magyarország és Horvát-Szlavonország legkiválóbb tógazdaságaiban szerzett 17 éves praxsisa alapján



elvállalja tógazdaságoknak a berendezését, kezelését, haltermelések belföldi és külföldi értékesítését, feles és részes tógazdaságok számadásainak szakzerű vezetését s azoknak az ellenőrzését, kihelyezési és lehalászási tervek, halászati üzemterveknek a készítését, valamint etetési előirányzatok

ügyszintén haltakarmányoknak az állandó beszerzését az ország bármelyik részében is. (Telefonszám: 24.)

Szent Anna u. 35

DEBRECEN

TÁRSULATOK—EGYESÜLETEK.

A pereszugi halászati társulat a f. évi március 10-én Mezöturon tartotta évi rendes közgyűlését Epstein Géza elnökletével. Az elnöki jelentés részletesen ismertette a társulat 1930. évi működését. A társulat a vízterületet nem bérlet útján hasznosítja, hanem házikézelésben halásztatja. Az elmúlt évben az aránylag igen alacsony halárak mellett a fogási eredmény növekedtével az eladásból befolyt jövedelem kat. holdanként 3 P 52 fillér osztalék kifizetését tette lehetővé. Az elmúlt évben a társulat bevétele 3019.06 P volt, ezzel szemben a következő kiadások merültek fel:

Társulati tagok osztalékára	962.15 P
Halivadék és stülőkra szállítása és kihelyezése	294.40 "
Társulati adó	131.12 "
Halór díjazása	100.00 "
Pénztáros tiszteletdíja	40.00 "
Orsz. Halászati Egyesület	22.00 "
Irodai költség és postai portó	62.27 "
Összesen:	1611.94 P

Maradvány: 1407.12 P

A társulat 1931. évi költségelőirányzata az alábbiakban állapított meg:

I. Bevétel:

Maradvány 1930. évről	1407.12 P
Fennmaradt osztalék	24.00 "
1931. évi haleladásból	1100.00 "
Kamatokból	41.00 "
Összesen:	2572.12 P

II. Kiadás:

1931. évi osztalékra	1065.00 P
Adó	150.00 "
Stülőkra kihelyezési költsége	60.00 "
Orsz. Halászati Egyesület	22.00 "
Halór díjazása	100.00 "
Irodai, postai költségek, pénztárosi tiszteletdíj stb.	103.00 "
Összesen:	1500.00 P

Végül a megejtett tisztújítás során a következő 3 évre elnökké újra egyhangúlag Epstein Géza választott meg.

I.

A marosvízi halászati társulat f. évi március 14-én Makón tartotta évi rendes közgyűlését Kocsis István társulati alelnök elnökletével. Ringenbach Gyula igazgató ismertette a mult évi működését a társulatnak, előterjesztette a halászbérlőknek bérlekedés iránti kérelmét. A közgyűlés az összes üzemszakaszon 10% bérelengedést állapított meg a kedvezőtlen halászati viszonyokra való tekintettel. A mult évi számadások jóváhagyása után az 1931. évi költségelőirányzat az alábbiak szerint állapított meg:

I. Bevétel:

1930. évi pénzmaradvány	3085.00 P
Haszonbérékből 1931. évre	5229.00 "
Kamatokból	250.00 "
Összesen:	8564.00 P

II. Kiadás:

Kezelési költség, iroda, posta, nyomtatvány	30.00 P
Igazgatási költség, tisztviselő díjazása, úti-költség	150.00 "
Új érdekeltségi kimutatás elkészítési költsége	700.00 "
1931. évi osztalékra	5500.00 "
Összesen:	6380.00 P

I.

A szob—kovári ipolyi halászati társulat évi rendes közgyűlése f. é. április 16-án volt Vámosmikolán. Huszár Tibor elnök ismertette a társulat mult évi működését. Az 1930. 31. évi számadás a következőkben fogadtatott el:

Bevétel:

1929. 30. évi pénzmaradvány	783.95 P
1930. 31. „ halászati bérek	794.— P
Összesen	1577.95 P

Kiadás:

Országos Halászati Egyesület tagdíjára	12.— P
Hirdetési költség	8.50 P
Postai portó	5.14 P
Társulati tagok járulékaikra	1504.30 P
Összesen	1530.44 P

Pénzmaradvány: 47.51 P

Az Ipoly folyó 4 üzemszakaszának halászati bérlete a f. év májusától számítandó 6 évre a következő évi bérért adatott ki nyilvános árverés útján:

I. szakasz 310 P (régí bér 380.— P)	
II. „ 100 „ „ „ 60.— „	
III. „ 100 „ „ „ 120.— „	
IV. „ 100 „ „ „ 248.— „	

A bérekből eredő jövedelem az adminisztrációs kiadások fedezése után a jövő évben is az érdekeltség járulékaiknak fizetésére fog fordíthatni.

I.

A dunaföldvár—bátai halászati társulat f. évi május hó 2-án tartotta rendes évi közgyűlését Kalocsán. Parthy József alelnök-igazgató meleg szavakkal emékezt meg a társulat elhunyt elnökéről, dr. Ámon Pál kanonokról, s egyhangúlag elhatározta, hogy igazgatójának emlékét jegyzőkönyvileg örökíti meg.

A halászati társulat elnökéül közfelkiáltással Novák Géza, érsekerudalmi jószágigazgatót választották meg.

A VII. üzemszakasz kimozdított bérlői, Ézsi Mózes és társa helyébe a közgyűlés Renz Ferenc és társainak engedte át a bérletet 6400 kg hal áráért.

A halászati társulat zárszámadását 43 679 P 48 fillér bevétellel és ugyanannyi kiadással rendben találták. Az 1931. évi költségelőirányzat 2147 P 77 fillér kiadást és ugyanannyi bevételt mutat fel kat. holdanként 13.2 fillér kivetéssel.

A közgyűlés a bérlőknek a nevez gazdasági viszonyokra való tekintettel 1931. évre 10% bérelengedést állapított meg.

F.

UJDONSÁGOK—VEGYESEK.

Haljelölési eredmények. Az elmúlt 1930. évben, miután az évekkel ezelőtt megkezdett haljelölési kísérletek alkalmazott módszerei nyilvánvalóan beváltak, a Balatonba helyezett pontyivadék közül 1930 november hó 20-án, december hó 1-én és 10-én újabb jelölések történtek, melyeknek adatait alább közöljük:

Kelet	Bebocsátás helye	Jelölt halak minősége	A földműv. min. kisebbfajta haljelölésének száma.
1930 nov. 20	Fonyódtól északnyugatra az egész Balaton szélességében útközben	egy- és kétnyaras 15—20 dkg körüli pikkelyes és tükrös iharosi nemesponty, 79 drb	1801—1879
1930 dec. 1	Siófok és Alsóörs között	egynyaras ádándi származású 15—20 dkg körüli túlnyomóan tükrös nemesponty, 21 drb	1880—1900
1930 dec. 10	Balaton-földvártól északnyugatra	egy- kétnyaras balaton-földvári togazdaságból származó 22 dkg átlagsúlyú, túlnyomóan tükrősponty, 55 drb	301—314 316—321 323—330 332—354 357—360

Ezekből kihalászták 1931 március hó 22-én a keszthelyi vízen az 1840. sz. jelet viselő 31 cm hosszú 42 dkg súlyú pikkelyes pontyot és 1931 március hó 30-án a keszthely közelében levő „Sastornya“ nevű tanyában a 309. sz. jelet viselő 27 cm hosszú és 30 dkg súlyú tükrőspontyot.

Az előbbi, a fenti táblázat szerint 1930 november 20-án, az utóbbi pedig december 10-én helyeztetett megjelölve a Balatonba. Igen érdekes, hogy mindkettő Keszthely felé vette útját és azon a környéken került hálába.

A jeleket beszolgáltató halászok 2—2 pengő jutalmat kapnak a földművelésügyi minisztériumtól. *Dr. Unger Emil*

Pontyivadék és süllőikra szállítások. A múlt évi lehálaszás után togazdáinktól beérkezett jelentésekből megállapítható volt, hogy az 1931. év tavaszán ivadékelesleg nem igen fog jelentkezni. A Balaton, a Velencei tó és egyes folyóvízi halászati társulat bérleti, akik bérszerződési kötelezettségükből kifolyólag tartoznak éventenként ivadékok kihelyezni, ezenfelül több togazdaság jelentékeny bővítése és a tavasszal megépített néhány nagyobb új togazdaság (pl a sumonyi 400 k. hold, majsamiklósvári 170 k. hold) nagy mennyiségű ivadékokat igényeltek. Az Országos Halászati Felügyelőségnek eladásra bejelentett ivadékokat a megindult nagy kereslet csakhamar felvette, s végeredményben az összes szükséglet kielégítésére még importra is szorultunk, s Jugoszláviából kellett mintegy 5—6 vagón tenyésztanyagot behozni.

A fenti körülményt figyelembe véve a földművelésügyi kormányzat ez évben nem is vásárolt a folyóvizek halállományának emelésére államsegélyként kiosztás céljaira pontyivadékokat. Ehelyett kárpótlásul nagyobb mennyiségű termékenyített süllőikrárt juttat a halászati társulatoknak, amelyet a varászlói, hortobágyi. tápióscsói, bicskei, továbbá az ugrai és iharosi togazdaságok termelnek és küldenek szét.

Halásznap.

A f. é. március hó 24-én délután megtartott „halásznap“ az Országos Halászati Egyesület tagjainak és nagyszámú vendég-érdeklődőnek élénk részvételével folyt le. A halásznap lefolyásáról helyszíne miatt részletesen csak folytatólagosan számolhatunk be. Az összejevetelen *Fischer Frigyes* min. oszt. tanácsos, a halászati ügyek vezetője elnökölt és bevezető előterjesztésében a ponty-értékesítés problémájáról tájékoztatta a jelenlevőket.

Utána *L. Kiss Aladár* tartotta meg „Katasztrófa-e folyóvízi halállományunk pusztulása?“ c. előadását, amelyet későbbi számunkban bő kivonatban ismertetni fogunk, s amelyet élénk vita követte, melynek során *Szóják Ernő* az előadóval egyetértésben rámutatott a folyóvizeink menten keresztülvitt szabályozások haltermőterület-csökkenő hatására, melynek következtében a régi haldús állapot visszatérését sehogysém remélhetjük. Legtöbb várható még a tavaszi tartós magas vízállásoktól, aminők azonban hosszú évek óta hiányoztak.

Egyetért az előadóval abban is, hogy kéméleti területek és ivóhelyek létesítése a folyók mentén szintén segíthetne valamit. A halászati tilalmakat azonban feleslegeseknek tartja. *Szóják Ernő, Boros János és Vajda László* egyaránt panaszolták a szennyvizek

kártékony hatását, saját helyi tapasztalataik alapján. *Dr. Isgum Ádám* élénken eszeltte az ősszel csaknem évenként megismétlődő sárvízi halpusztulást, mely cukorgyári és egyéb szennyvizek hatására múlt évben is 50—60 métermázsa — köztük igen sok elsőrendű — hal látható pusztulását okozta, de egyben hangsúlyozta ez ügyben a m. kir. halélettani és szennyvíztisztító kísérleti állomás igazgatójának érdemeit is, aki páratlan erélyes fellépésével képviselte a halászat érdekeit az ezen ügyben megtartott hatósági tárgyaláson, miután a pusztulás okát a nevezett állomás kétségtelenül megállapította. (Folyt. köv.)

A halak ivására ezidén általában eléggé kedvező a helyzet. A vízállások sokhelyütt tartósan elég magasak, sőt áradásszerűek, mint pl a Balatonon és a Velencei tavon is.

A csuka ivása — mint hallottuk — a Balatonon igen korán, jeges vízben kezdődött már. A süllőé kissé megkésett azonban, ami érthető, ha a márciusi tére visszagondolunk. Április közepére esett ezidén a süllőivások zöme. A Balatonon az öreg pontyok „fördését“ azonban elég korán: április 30-án, észlelhetjük már, igen szép, csendes, napos időben.

A Dunán elég magas, a Tiszán közepes a tavaszi vízállás. A folyamokon azonban igen sok függ attól, hogy május és június folyamán is tartós marad-e a magasabb víz, ettől függ az ivás sikere és a zsenge ivadék tömegeinek életbenmaradása. Újabb áradások esetén, különösen mostanában, várható lenne az is, hogy a nagyon halszűk esztendő hiányát alulról felfelé vándorló és azután ivó halak is némileg enyhítenék a magyar vízszakaszokon

Dr. Steiner Lajos: „Az időjárás“ c. munkájának ismeretése. Irta: *Dr. Keller Oszkár*. A magyar népszerű meteorológiai irodalom újból igen értékes munkával gyarapodott. A „Magyar Szemle Társaság“ kiadásában, a „Kincstár“-ban a 83. kötet a Meteorológiai és Földmágnességi Intézet igazgatójának, *Dr. Steiner Lajos* egyetemi m. tanárnak izlésesen kiállított kis „Időjárás“-a.

Az időjárás törvényszerűségei és az azokból levonható gyakorlati tanácsok, az időjárás-prognózisok, mindig igen érdekelték a művelt nagyközönséget is. Az utóbbi években uralkodó széleskörű időjárás-külföldös felhívta a meteorológiai ismereteket az érdeklődők figyelmét. A most megjelent kis könyvecske igen ügyesen és nagy szaktudással összefoglalja mindazt, amit a meteorológiából a nem szakembernek is tudnia kell, hogy a napi meteorológiai jelentések útvesztőjében biztosan eligazodjon és az időjárás törvényszerűségeinek boszorkányosnak látszó rejtelmeibe könnyen bepillantást nyerjen. Szerző kiindul a légkörből, ismerteti a hőmérsékletet, annak időbeli változásait, térbeli eloszlását, tárgyalja a légnyomást, annak időbeli változását és a Föld felületén való eloszlását. A levegő nedvességének, a csapadék eloszlásának és a víz körforgalmának tárgyalása után megismerkedünk a szél és a szélrendszerek keletkezésével, az egymástól távollevő földterületek közötti összefüggésekkel, kapcsolatokkal, az időjárás mesterseges befolyásolásának körülményeivel. Ezen részben kimerítően tárgyalja a gyakorlatilag megvalósítható összes fontosabb kérdéseket, míg a téves híreszteléseket megcáfolja. Végül azok részére, akik a meteorológia, vagy annak egyes kérdései iránt különösebben érdeklődnek és ismereteiket továbbképzéssel óhajtják gyarapítani, a könyvecske végén röviden összeállítva megtalálhatják a meteorológiai irodalmat is.

A nagy szaktudással megírt munka világos, magyaros stílusával nemcsak a meteorológia népszerűsítésének válik hathatós eszközévé, hanem rövid, tömör, kompediumszerű összeállítása miatt a szakmeteorológus is haszonnal forgathatja. Szélesebb elterjedését tudományos értéke mellett csekély ára: 1 P is nagyban elősegíti.

Togazdasági teendők június hóban.

Az etetés és trágyázás az időjárás szerint igazodik. Minél melegebb az idő, annál bővebben etethetünk. Vigyázzunk azonban, hogy halaink a kiszórt eleséget egészen elfogyasszák, mert a feleslegesen adott takarmány kárba vész. Az etetés mindig ugyanazon időben történjék; eleinte hetenként két-háromszor, később lehetőleg mindennap. A takarmányt tóvízzel (ne kútvízzel) áztassuk be, de azért a víz ne lepje el, hanem csak annyit öntsünk rá, hogy a szemek jól átnedvesedjenek és könnyen megpuhuljanak.

Tartsunk a hó folyamán próbahalászatot, hogy halaink fejlődéséről meggyőződést szerezzünk. A próbahalászatot varsákkal, vagy az etetőhelyeken dobóhálóval végezhetjük, s annak eredményét pontosan jegyezzük fel. A havonként megismételt próbahalászás kielégítő tájékoztatást nyújt, hogy minő termésre számíthatunk.

Figyeljük meg a természetes táplálék mennyiségét. Planktonhálóval nézzük meg a víz táplálékterületét lehetőleg ugyanazon helyen és többször. Ily módon a plankton fogyását és szaporodását észlelhetjük, s a trágyázást ahhoz képest szabályozhatjuk.

A hőség emelkedésével a trágyázást óvatosan alkalmazzuk, nehogy oxigénhiányt idézzünk elő tavainkban, ha túlsok bomló anyagot viszünk beléjük.

A növényzet irtása e hó folyamán rendszeren befejeződik.

Árjegyzés. A Halbizományi és Halértékesítő rt. és a Zimmer Ferenc halkereskedelmi rt.-től nyert értesítés szerint *április* hó folyamán a *nagybani* halárak kilogrammonként a következők voltak:

Édesvízi élőponty	{ nagy 2:00— — P közép 1:80— — ” kicsi 1:50—1:80 ”
Édesvízi jegeltponty	{ nagy 1:60—1:80 ” közép 1:40—1:60 ” kicsi 1:20—1:40 ”
Balatoni fogassüllő	{ I. oszt. — — — — ” II. oszt. — — — — ” III. oszt. — — — — ” IV. oszt. — — — — ”
Dunai süllő	{ I. oszt. 3:60—5:00 ” II. oszt. 3:60—4:00 ” III. oszt. 3:20—3:60 ” IV. oszt. 3:00—3:20 ”
Harcsa	{ nagy 4:00— — ” kicsi 3:00— — ”
Csuka	{ nagy — — — — ” kicsi — — — — ”
Compó 1:40— — ”
Márna — — — — ”
Kecsege 3:60—4:40 ”
Kárász 1:40—1:60 ”
Ön — — — — ”
Balatoni keszeg — — — — ”

Forgalom mérsékelte, irányzat lanyhuló.

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

MAGYAR TÓGAZDASÁGOK R.-T.
BUDAPEST, V., SZÉCHENYI-UTCA 1.

TELEFÓN: AUTOMATA 122—37. SZ.

Több mint 6000 kat. hold terjedelmű tógazdaságaiból SZÁLLIT tenyésztésre nemesítőrsű egy- és kétnyaras pontyot, pontyanyákat, harcsa-, fogassüllő-ivadékokat és fogassüllő-ikrát a következő helyekről: Balatonföldvár, Bia, Bicske, Csór, Gelej, Hortobágy, Iszkaszentgyörgy, Konyár, Mike, Nagyláng, Örspusztá, Pellérd, Sárd, Sáregres, Sárszentmiklós, Somogyszentmiklós, Szabadbattyán, Tápíószecső, Tüsképusztáról és Varáslóról.

HALBIZOMÁNYI ÉS HALÉRTÉKESÍTŐ R.-T. HALNAGYKERESKEDÉS

BUDAPEST

Telep és iroda: Elárusító hely: Központi iroda:
IX, Csarnok-tér 5 IX, Közp. vásárcsarnok V, Széchenyi-u 1
T.: Aut. 122—37

Telefonszám:

Nappal ■ Aut. 856-36.
Éjjel ■ Aut. 105-32.
Szállítási osztály József 348-48.

Megvesszük tógazdaságok egész haltermését, szállítunk a Magyar Tógazdaságok r.t. kezelésében levő tógazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh, bajor egy és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más tenyészhalat, megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzemre berendezett tógazdaságok részére különféle haltakarmányt.

ZIMMER FERENC
BUDAPEST
IX. KER. KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

Veszünk és eladunk bármily mennyiségű élő és jegelthalat

Telefonszámok:

Központi vásárcsarnok: Automata 854—48.
Fióközlet: V., József-tér Automata 816—79.
Iroda: VIII., Horánszky-utca 18. J. 335—39.

HALKERESKEDELMI R.-T.

STEINER MÁRKUS
HALNAGYKERESKEDŐ

Bizományi eladásokat is kedvező feltételek mellett vállal el. Telefon: Aut: 866—49.

Veszek és eladok bármily mennyiségű élő- és jegelthalat.
Iroda: IX., Erkel-utca II.

Budapest, IX. ker.
Központi vásárcsarnok.

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég és kötél, hálófonal, parafa-alattóság, rebzsinór minden mennyiségben kapható

ÁDÁM MIKSA
R.-T.-NÁL BUDAPEST

Főüzlet: IV. Ferenc József-rakpart 6-7
A Ferenc József-híd és Erzsébet-híd között
Telefón: Aut. 843—10.

Fióközlet: VII. Thököly-út 16 szám
A Keleti pályaudvar ind. oldalával szemközt
Telefón: József 361—71.

BARTA LIPÓTNÉ
HALKERESKEDŐ

Telefón:
IRODA: AUT. 850—71.
ÜZLET: AUT. 855—84.



BUDAPEST IX. KER.
KÖZP. VÁSÁRCSARNOK